

Phơi Tôi Ngoài Trời

Contents

Phơi Tôi Ngoài Trời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4

Phơi Tôi Ngoài Trời

Giới thiệu

Editor: ChiThế loại: Slash (boyxboy). Angst”Điểm khác biệt giữa hai đứa là Travis tự biết rằng nó bị điên còn Nathan l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phoi-toi-ngoai-troi>

1. Chương 1

Điểm khác biệt giữa hai đứa là Travis tự biết rằng nó bị điên còn Nathan khẳng định rằng cậu không bị điên. Travis biết nó có vấn đề; nó không biết là vấn đề gì nhưng chắc chắn là có vấn đề. Não nó được cấu tạo bởi dây nylon và chỉ nha khoa và mảnh thiếc dẹp lếp quần cục bông bong lại với nhau, thay vì như não người thường có các thớ dài được xếp nếp rất trật tự. Nếu đang nói chuyện mà ngừng chỉ một giây thôi, nó quên bég đi nó định nói cái gì. Từng chữ được nhả ra từ từ và não nó phải co giò chạy đua theo để nghĩ. Nó mất hàng giờ nghĩ ngợi để nói ra được một câu hoàn chỉnh và nói được nửa chừng thì quên mất cả câu. Thỉnh thoảng nó lại không nhớ nổi nửa đuôi sau của một từ; thật ra thì nó biết từ đó nhưng cái đuôi lại bị kẹt cứng ở đâu đó trong mớ hỗn độn của phần não nằm sau tai trái – nó có thể “cảm thấy” nhưng không cách nào giằng phần đuôi thất lạc ấy ra được. Bố mẹ nó rất giàu có và rất lấy làm hổ thẹn về chuyện này.

Nó nhớ nó từng ở hai căn nhà, căn nào cũng to lớn, vững chắc, ngoại trừ một căn hăng nồng mùi thuốc tê còn một căn thì thơm lừng mùi rượu táo. Suốt tám năm nó mang dép bông và chơi xếp bài một mình từ sáng đến tối, trong một căn phòng có lò sưởi nằm sau chân song và hai cái giường plastic không có góc nhọn. Không chỗ nào trong phòng có góc nhọn.

Nathan đã qua mười hai lần chẩn đoán là bị “trạng thái rối loạn tâm thần hoang tưởng” (paranoid schizophrenia). Bố mẹ cậu đã dẫn cậu đi gặp mười bác sĩ và ba chuyên gia thần kinh để rồi cuối cùng chấp nhận rằng đầu óc cậu có vấn đề thật, nhưng cậu thì vẫn chưa. Ngày hai đứa gặp nhau, cả người cậu cứng ngắc, uể oải, mí mắt lơ đãng ngây dại do tác dụng của đủ các loại thuốc có lẽ mới được tiêm chỉ vài phút trước. Mặt cậu xám ngoét. Bên ngoài trời tháng chín rực rỡ nắng nóng. Mấy bệnh nhân OCD đang chạy chơi trên thảm cỏ.

Một cô y tá giới thiệu. “Đây là Travis. Travis, đây là Nathan.” Trên sàn là vali hành lý của cậu. “Ngày mai họ sẽ đem tủ quần áo mới đến.” Cô ta ra khỏi phòng thật nhanh. Đồng phục cô màu vàng và tím, chặt ních.

“Tôi chưa bao giờ có – ừm, có – ”

“Bạn cùng phòng.”

“Ừ.”

“Tôi không có điên. Cậu thì chắc là điên. Tối nay không chừng tôi sẽ bị cậu đâm chết. Chết tiệt chết tiệt chết tiệt.” Giọng Nathan kéo dài mệt mỏi. Cậu ngồi phịch xuống giường. Mặt cậu liền dính chặt vào hai bàn tay như bị nam châm hút. Cậu vẫn còn mặc quần jean và áo gió. Cái nào nhìn cũng mềm.

“Ở đây không có cái gì để đâm hết.”

“Cậu vẫn bóp cổ tôi được. Hoặc cách nào khác ấy. Chả biết.” Cậu vắt vả tuột giày ra rồi nằm dài xuống giường. Đầu gối cậu lập tức thu về phía ngực và được ôm vào lòng. “Mà cậu bị gì? Mất khả năng giao tiếp. Tâm trạng bất thường. Trộm cắp không tự chủ. Phóng hỏa không tự chủ. Nói đi để tôi còn biết lúc tôi ngủ cậu sẽ ám sát tôi bằng cách nào.”

“Cậu bị gì?”

“Không gì hết. Tôi không có điên, tôi đã bảo là tôi không có điên. Tôi bị đưa vào đây vì tôi có ảo giác.” Cậu ngúc ngoắc hai ngón tay diễn tả dấu ngoặc kép. “Và hoang tưởng. Nếu những gì tôi thấy là thật thì làm sao là ảo giác với hoang tưởng được.”

Travis bật cười làm Nathan tròng mắt liếc.

“Tôi nói thật. Khốn kiếp, những gì tôi nói trăm phần trăm là sự thật. Cứ chờ rồi xem, cứ chờ rồi xem.”

“Là gì?”

“Gì là gì?” Nathan nửa nạt nửa rên rĩ.

“Ảo giác của cậu.” Travis nhặt bộ bài của nó lên, xoay xoay trong tay. “Cho tôi biết đi.”

“Ảo giác của tôi cũng như của tất cả những người có ảo giác trên hành tinh này thôi. Thứ nhất, nhân loại sắp diệt vong. Thứ hai, một trong số nhân loại sẽ là tôi. Thứ ba, vũ khí hóa học. Thứ tư, tôi bị tân Phát xít bắt cóc và mổ phanh não. Thứ năm, mấy người điên như cậu. Thứ sáu, khủng bố Hồi giáo. Thứ bảy, người ngoài hành tinh. Vần vắn và vắn vắn.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến mấy chuyện đó.”

“Ấy là tại vì cậu bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, không xem đài CNN mỗi tối, không biết dấu hiệu UFO là gì, có lẽ cậu còn không đọc tạp chí National Graphic hay Time và chưa từng nghe tới từ subjective doubles và reduplicative paramnesia.”

Travis gật đầu vì nó có xem đài CNN và có biết dấu hiệu UFO là gì và có đọc tạp chí National Graphic hay Time và có từng nghe tới từ subjective doubles.

“Nhất định là cậu bị chứng nói dối không tự chủ. Chắc chắn đó là bệnh thần kinh của cậu. Không những vậy còn bị yêu đời không tự chủ nữa. Người ta gọi là gì nhỉ, có cái tên mà.”

“Hypo – ừm, hypo-gì-đó.”

“Hypomania.”

“Ừ. Tôi không có bị cái đó.”

“Ước gì tôi bị cái đó.” Nathan ước. Rồi cậu không nói gì nữa. Khi Travis đứng dậy kiểm tra để chắc rằng cậu chưa chết thì mắt Nathan đã nhắm, hơi thở nhẹ và đều, gương mặt hoàn toàn tỉnh táo và yên bình. Nhưng Travis biết máu cậu đang có năm mươi phần trăm Thorazine và khi thức dậy, cậu sẽ ước mình bị nymphomania.

2. Chương 2

Hai đứa đang ăn trưa. “Ước gì tôi bị nymphomania.” Nathan ước.

“Từ đó cũ rồi.” Travis nói. Giờ là lễ Tạ ơn, ngoài trời đang mưa lớn. Chẳng đứa nào đói bụng. Nathan chọt chọt miếng thịt chan nước sốt của nó bằng cây nĩa plastic. “Tôi nhớ hình như họ gọi nó là hyper – hyper-gì-nhỉ.”

Ngồi cạnh bọn nó, một đứa tâm thần đa nhân cách đang nạt mớ khoai tây nghiền của nó im miệng lại. Travis cầm dao dè dặt lén đâm khoai của nó.

“Hypersexuality. Ước gì tôi bị cái đó.”

“Ai chẳng ước được có cái đó. Tôi nghĩ một khi có rồi... một khi có rồi thì sẽ, ừm...”

“Ước gì không có nữa. Ừ. Chỗ này có ai bị cái đó không? Nymphomania. Hypersexuality. Sao cũng được.”

“Chắc họ bị nhốt trong khu nguy hiểm. Chắc người ta không muốn họ, ừm...”

“Hiếp mấy người bệnh cùng phòng. Ừ. Tôi biết.”

3. Chương 3

Suốt một tuần trước Giáng sinh, Nathan bị cách ly sau khi quậy một trận tung bừa trong cuộc hẹn gặp bác sĩ và Travis ngồi một mình trong căn phòng có hai cái giường và một cái lò sưởi nằm sau chấn song. Đêm trước Giáng Sinh, Nathan được thả về, quãng thâm dưới mí mắt còn thâm hơn bình thường. Một cô y tá đẩy cậu vào phòng và đóng cửa lại. Cậu dựa người vào tường.

“Chào.” Cậu nói. “Phát điên lên được với Thorazine. Tôi phải đi ngủ đây.”

“Tôi nhớ cậu.” Travis, khi ấy đang ngồi dưới đất chơi bài, ngẩng lên nói.

“Tôi cũng vậy.” Nathan đáp. Cậu loạng choạng đi về phía giường, vấp ba lần, ngồi xuống, và nằm xuống đằng chân giường. Cậu nhắm mắt, lằm bằm. “Tôi nhớ cậu lắm. Tôi nhớ quá không nhớ nổi mình là ai nữa.”

“Là Adbury.” Travis đứng dậy, cởi giày cho Nathan, dìu cậu quay đầu trở lại phía bên kia giường. “Cậu có lạnh không?” Nó hỏi, nhưng Nathan đã ngủ và sẽ không thức dậy trong vòng mười tám tiếng và khi thức dậy nhìn cậu sẽ rất thâm – da tróc lốm đốm, cả người cong khoèo, nhợt nhạt, tê dại và không một chút máu. Chỉ đến khi đắp mền cho cậu xong và ngồi xuống cầm bộ bài lên, Travis mới nhận ra là nó nhớ được họ của Nathan.

4. Chương 4

Ngày Giáng sinh, hai đứa ngồi bệt dưới sàn khai quà. Có kẹo sôcôla của mấy cô y tá, Nathan vừa nhai trệu trạo vừa nhìn chăm chăm vào cái gì đó đằng sau đầu Travis. Có dép bông Burberry của bố mẹ Travis tặng, Nathan vừa nhìn thấy đã bật cười yếu ớt. Cậu đá miếng giấy gói kẹo Hershey bay ngang sàn nhà, chui tọt xuống dưới cái lò sưởi sau chấn song.

Nathan phàn nàn. “Tôi thấy giống như vừa bị một chiếc buýt tông vậy.” Cậu giơ hai tay lên như thủ môn đá banh, rồi tay này đâm vào tay kia.

“Buýt Thorazine hả.” Travis nói. Nó bị tiêm cái đó một lần và chỉ đúng một lần, năm mười ba tuổi.

“Đầu tôi – bị lìa khỏi cổ rồi. Như vậy có bình thường không ha?”

“Có.” Travis xỏ đôi dép Burberry vào chân.

“Bị tông ngay trên xa lộ.” Nathan nói. Cậu vò nát giấy gói quà rồi gói đầu lên đó, nằm dài trên sàn. “Món quà tốt nhất tôi có thể tặng cậu là một cái ôm nhưng tôi nghĩ tôi sẽ té đè lên cậu. Hay sao đó. Và cậu sẽ bị nghẹt thở chết.”

Nathan ngủ lúc ba giờ, giữa đồng giấy gói quà trên sàn. Khoảng nửa đêm, ba cô y tá vào phòng, tổng thức ăn vào hòng cậu, cho cậu lên giường, rồi ra ngoài. Nathan ho một chút; cậu quỳ trên giường, drap quần quanh chân, ánh trăng phủ lên người như tấm mền trắng mềm, và cậu gọi. “Travis.”

“Hả.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

5. Chương 5

Hôm sau trời đổ tuyết và Travis đi dạo quanh sân thật lâu trong khi các giám thị giám sát bệnh nhân ném tuyết và đập pháo đài ở phần sân trong nằm giữa hội trường và khu nguy hiểm. Ép sát đằng sau mấy khung cửa sổ có chấn song là những gương mặt trắng bệch, mắt không ngừng dõi theo cuộc vui. Đã từng có bà cụ tám mươi tuổi thất cổ chết một cô y tá bằng tấm mền của mình. Travis quay về phòng, đôi chân lạnh cóng nhớ đôi dép Burberry đến run rẩy.

Nathan đang ngồi trên giường, đọc một cuốn tạp chí Time lộn ngược. Travis ngồi xuống bên cạnh.

“Tôi thấy giống như bị chấn thương não vậy.” Nathan nói.

“Cái đó là não bị ảnh hưởng bởi hóa trị.” Travis trả lời, lột đôi bao tay ra và co duỗi mười ngón tay trắng nhách. “Tôi nghĩ cái thuốc đó làm cậu điên hơn thì có. Họ tiêm bao nhiêu – bao nhiêu – ừm, giúp với.”

“Ba mũi.” Nathan giúp. “Hình như vậy. Không nhớ rõ. Cây kim bự lắm.” Khuỷu tay trong của Nathan có dán hai miếng băng keo cá nhân, cậu giơ lên cho Travis xem như con nghiện khoe dấu chích.

“Có hai mũi thôi. Đầy không?”

“Gần đây.” Nathan để tờ tạp chí xuống. Cậu lướt ngón tay hâm hấp nóng qua cổ Travis. “Tôi nghĩ tôi đang thấy một ảo giác rất hoành tráng.” Cậu nói. Mắt cậu soi vào tai Travis. “Tôi nghĩ tôi nằm mơ thấy cậu.”

“Đang chết hả.” Travis nói, càng lúc càng thấy nhột nhạt. “Hay đang bị bom rơi trên đầu.”

“Không.” Nathan nói. “Không, không không không. Ước gì tên cậu là Heywood Jablome*, như vậy tôi đã có cơ biện hộ rồi.”

Travis mất một giây để phân tích dữ liệu, rồi đứng bật dậy. Mảnh thiếc và chỉ nha khoa trong đầu chạy loạn lên để theo kịp nó. “Tại tôi hay tại cái lò sưởi mà – cái lò sưởi mà – “

“Chấp nhận đi.” Nathan nói. “Cậu đang bị nhốt trong viện tâm thần. Tôi là bạn cùng phòng với cậu, bị chứng tâm thần phân liệt và hoang tưởng. Khi nào không bị bơm đầy thuốc mê thì tôi mạnh hơn cậu và tôi thích cậu có lẽ vì đắm ảo giác erotomanic của tôi. Tôi điên nặng hơn cậu và cậu điên nhẹ hơn tôi – nói thật nhé, chỉ chuyện đó thôi cũng đủ quyến rũ tôi rồi. Mỗi lần cậu nói chuyện với tôi là tôi lại ghen với tôi. Còn nữa, cái lò sưởi không hư nhưng cậu đang mặc áo khoác và áo len và khăn choàng và mặt cậu rất đỏ nên tôi nghĩ đó mới là vấn đề của cậu.”

“Bao, ừm, bao – chết tiệt. Tôi quên tôi muốn nói gì rồi.”

“Bao lâu, nhiều bao nhiêu?”

“Bao – cái thứ nhất.”

“Lẽ Tạ ơn. Mà cũng có thể là trước đó.”

“Tôi muốn ới.”

“Cậu nhớ mấy từ đó kìa.”

“Lẽ ra cậu không nên nói tôi biết.”

“Cậu cũng nhớ mấy từ này nữa.”

“Nếu được cảnh báo trước thì tôi – chết tiệt. Tôi đã – trời ạ. Ước gì tôi – bao – chết tiệt.”

“Nói lại đi.”

“Nếu được cảnh báo trước thì tôi đã chuẩn bị tinh thần đang hoảng.”

“Giỏi.” Nathan khen, giọng pha chút giễu cợt và chút gì đó mà Travis không nhận ra.

“Đừng làm vậy mà. Đừng. Làm ơn. Tôi được cấu tạo để chơi xếp bài chứ không phải xin lỗi.”

Nathan đột nhiên đứng phắt lên, nếu không mang giày thì cậu cũng cao bằng Travis. Và nhất định là nhìn đáng sợ hơn nó trong bộ đồ ngủ cotton. “Cậu đừng làm vậy. Lần cuối cùng tôi kiểm tra là máu tôi có hai mươi phần trăm Thorazine và tay chỉ chút dấu chích và cậu – cậu thì – Chúa ơi, Travis.”

“Thấy chưa, cậu cũng quên từ thôi.”

“Đồ khốn.”

“Cậu cũng đồ khốn.”

“Lẽ ra tôi không nên – ”

“Đúng. Đúng. Lẽ ra cậu không nên – ”

Không từ nào diễn tả được mùi vị của môi Nathan. Như nước cam và táo người ta đưa cậu để uống thuốc. Tay cậu nóng và ẩm, từ từ cởi áo Travis ra và Travis cứ để yên đó vì vị của cậu và mùi của cậu làm nó ngẩn ngơ, còn não nó đã cất cánh bay xa cứ như thể nó cũng bị say thuốc như Nathan. Cái lò sưởi chắc chắn đã bị hư. Giường của Travis gần nhất.

“Cậu không làm vậy được.” Travis nói. Ngón tay Nathan run nhẹ trên nút áo len của nó. “Không được. Hai mươi phút nữa sẽ có người vào kiểm tra. Họ sẽ chích cho bọn mình cả lít Thorazine và bọn mình sẽ không gặp nhau được nữa và tôi sẽ không bao giờ chơi xếp bài mỗi ngày được nữa, tôi sẽ không bao giờ chơi xếp bài được nữa.”

“Tôi cứ làm.”

“Mình là bạn cũng được mà.” Travis gợi ý. “Tôi sẽ quên hết. Quên hết mọi chuyện. Có khi tôi còn quên tên lót của tôi nữa mà.”

Ngón tay Nathan đã đến được nút quần của Travis. “Muộn rồi. Và tên lót của cậu là James.”

Khi cô y tá vào kiểm tra, Nathan đang đọc tạp chí Time lộn ngược và Travis đang nằm ngủ trên giường, lưng quay ra ngoài, áo len quăng dưới đất. Cô bảo Nathan. “Em nói cậu ấy nhặt áo lên được không?”

Nathan gật, mắt vẫn dán vào bức tranh ngược.

“Tốt.” Cô nói. “Nửa tiếng nữa chị quay lại.” Cô đóng cửa lại và Nathan đặt tờ tạp chí xuống đất. Cậu ngồi thẳng dậy, liếc về phía cửa và chậm rãi đếm từ một đến mười. Rồi cậu từ từ dời mắt về phía Travis.

HẾT.

* Heywood Jablome = Hey would ya blow me?: Được dùng như một cái tên, thực ra là tiếng lóng / cách chơi chữ để ám chỉ một hành động “ấy ấy”.

[Feb 08, 2008]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phoi-toi-ngoai-troi>